

Ty mi nie będziesz ciężką, gdy po moim zgonie
Na pierś moją upadniesz, ziemio-karmicielko!
Kryjesz wszak w swoim wnętrzu miłość stworzeń wielką,
Byt twój wraz z dżdżu kroplami i łyż nasze chłonie!

O! wiem, że ty masz serce, co ogniami płonie
Zdolne przetopić w sobie ból i nędzę wszelką –
A ja jestem rosy maleńką kropelką,
Na twem wiecznie zielonem i dziewiczem łonie!

Kiedyś – gdy ciało moje ty nakryjesz sobą –
Kwiaty co wszędzie bójnie może z setną wiosną,
Stawszy się szczęściem źrenic i dolin ozdobą,

Śląc z wonią wieść o wiosnie po świecie radosną –
Zaświadczają, że mych soków w tobie krąży siła –
Żeś ty mi jako puchy kwietne, lekką była!...